

Acemi Bir Göçmen Kuşuyum Ben

– Elmas Çayırıcı · 29 Haziran 2010

Acemi bir göçmen kuşuyum ben. Göçeceğim diyarları yitirdim. Güneşin ardı sıra gidecekken, senin gölgenin peşinden gittim. Kristalleşmiş buz parçaları gibi ezilir parmaklarım yokluğunun altında.. Gönlüm buruk, kanadım kırık sevgilim; her göç mevsiminde, mavi bir sızıdır çekerim..

Bir gece seni anlatan şiirin sesini duydum ruhumda. Ardın sıra süzülen Dicle'nin kıyısına oturdum, ben de damla damla süzüldüm sana. Toprak doldurup gözbebeklerime, aşkının tohumunu ekdim. Yumudum da gözlerimi, sularımı içime döktüm.. Uzattım ellerimi, sana ulaşabilirim sandım. Zamanı kaldırdım da aradan, mesafeleri kaldıramadım sevgilim..

Baktığım her kapı seni hatırlatır; bir anda her şey su rengine bürünür. Kapılar mı ıslak, gözlerim mi? Ardından bir şehir ağlar; ben gittiğin şehre ağlarım; bir çocuk benim ağıdına ağlar.. Yitmesin diye ceylanların ürkek gözlerine gizledim yüreğimi; ellerimse kaçırdığım kuşun kanadında gitti.. Kulaklarım Kaf dağının tepesinde senden bir ses arar.. Gözlerim eski bir deniz fenerine takılır. Denizden alırım belki haberini, gittiğin şehrin. Ben darmadağınım, sen neredesin sevgilim?..

Ne acıdır kokun gelirken sana ulaşamamak ve bunu yaşamak susarak.. ham iken pişmek, sonra da ateş-î aşka yanmak ya da yanamamak!.. Ne bir nokta koyabilirim bu aşka, ne de üç nokta! Ayaklarıma batan dikenlere değil, ayaklarımadır kederim. Engellere rağmen yürümeliydim. Hasreti yalnızlığa, yalnızlığı acıya, acıyı dişlerimin arasına koydum. Sönmüş bir ezginin iniltileri duyuldu dudaklarımda. Bir damla gül düştü toprağa, bir damla can düştü, bir damla ben düştüm... O vakit bir karınca türküsünden dinledim incinmişliği.

Kardelenlerin dirilişinde gördüm umudu. Bütün kâinat çığlık çığılğa susuyordu. Meğer sessizlik (sensizlik) ne çok şey öğretirmiş insana.. Ellerini uzatmış bir söğüt ağacının, dallarına yaslanarak doğrudum. Sessizlik, dağlardan ürpertici bir aksiseda ile dönüyordu. Ben senin izini sürüyordum yani ruhumdan yükselen şiirin izini..

Baktığım kapılar ardında, bir kez daha yokluğunla karşılaştım. İçimde büyüttüğüm çocuğu her defasında ağlayarak yiten.. hıçkırıklarını anasız bir kuzu gibi kalbine gömen. Ruhlar aradıklarını bulamayınca üşürlermiş. Yokluğunda ruhum üşür sevgilim.

Canımı bir mum misali uğrunda yaktım. Tütsüsündendir baygınlığı sümbüllerin. Çıkıp giderken kapattığın kapıya sordum seni; "Kıyamete kadar sustum" dedi. O sükutta içim parçalanarak dinledim yıkılan binaların cam seslerini..

Acemi bir göçmen kuşuyum ben. Seni kendime pusula yapmışken; onu da aldın elimden. Tüm yollarıma kapılar, kapılarıma da kilitler vurdun. Son sorumu sana beyaz bir posta güverciniyle yolladım. "Çekip gitmeye değdi mi sevgilim?"